

Hoofdstuk 1

Peter van Opperdoes liep de brug over de Brouwergracht op en bleef in het midden stilstaan. De zon kwam langzaam op, en pas nu besepte hij hoe vroeg het eigenlijk was. Een zwaan gleed statig in het midden van de gracht, zijn vleugels als enorme schilden iets boven zijn lichaam geheven. De weerspiegeling van de zon vormde een baan in het water, waar de zwaan keurig binnen bleef.

Van Opperdoes vergat de tijd en bleef lang kijken naar de zwaan, die langzaam rondjes dreef, maar steeds zorgvuldig binnen de zonnestralen bleef. De oude rechercheur glimlachte toen het dier zijn kop ophief en hem aankeek. Er was verder niemand op de brug, sterker nog, er was niemand te zien op de Brouwersgracht. De oude rechercheur was vroeg opgestaan om de zon boven de gracht te zien opkomen, op de plek waar zo vaak met zijn vrouw had staan kijken.

Hij zuchtte.

‘Mooi, hè?’ zei zijn vrouw zacht.

Maar ook zij was niet op de Brouwersgracht.

Jacob zwaaide naar de wachtcommandant van bureau Raampoort en liep de monumentale trap op naar de onderzoekkamer. Tot zijn verrassing was die kamer, waar hij Peter van Opperdoes verwacht had, leeg. Snel liep hij weer naar beneden, waar hij de wachtcommandant aansprak.

‘Heb jij Van Opperdoes al gezien?’

Jan Rozenbrand staaarde nadenkend naar het hoge plafond van het bureau. ‘Nou... nu je het zegt... nee, nog niet.’

Jacob fronste. Van Opperdoes was er altijd, en altijd vóór Jacob. Hij pakte zijn telefoon en belde het huisnummer van Van Opperdoes, maar er werd niet opgenomen. Peinzend stak hij zijn telefoon weer in zijn broekzak en liep zonder iets te zeggen het kantoor uit.

De lange agent, die achter de balie zat, keek Jan Rozenbrand even aan. ‘Is er iets aan de hand met Van Opperdoes?’

De wachtcommandant haalde, toch enigszins verontrust, zijn schouders op. ‘Ik hoop van niet.’

Jacob stuurde de researchewagen behendig langs de enkele kramen die al op de Westerstraat stonden. Het was inmiddels bijna halfacht, en de wekelijkse Westermarkt werd in rap tempo opgebouwd. Mannen met karretjes met aanhangwagens reden als dulle mieren heen en weer over de markt om de kramen op hun plek te zetten. Aan het einde van de Westerstraat wilde Jacob linksaf de Noordermarkt oprijden, toen zijn aandacht werd getrokken door een silhouet achter een raam. Hij parkeerde zijn auto en liep café Winkel in, dat op maandagochtend extra vroeg open ging vanwege het opbouwen van de markt.

Peter van Opperdoes zat aan een tafeltje voor het raam voor zich uit te staren, met een dampend kopje koffie voor zich, en keek verrast op toen hij Jacob ontdekte.

‘Kijk eens aan... wat kom jij hier doen?’

‘Waarom ben jij niet op het bureau?’

Van Opperdoes keek op zijn horloge en glimlachte. ‘Volgens mij heb ik nog ruim een uur voordat we officieel aanwezig moeten zijn.’

Jacob zag de rustige blik waarmee Van Opperdoes naar hem opkeek. ‘Je hebt zeker nog wel een uur.’

De oude rechercheur nam een slokje van zijn koffie. ‘Nou dan.’

Er waren niet veel mensen binnen bij Winkel. Achterin zaten wat mensen een broodje te eten.

Jacob ging naast de oude rechercheur aan het tafeltje zitten. Hij was de aanvankelijke ongerustheid helemaal kwijt. Er was niets aan de hand met zijn vriend, integendeel zelfs. Van Opperdoes zag er rustig uit, vredig zelfs.

‘Maar... jij bent altijd eerder dan ik op het bureau. Elke ochtend. Is er iets aan de hand?’

Van Opperdoes wenkte naar de man achter de bar. ‘Wil je een kopje thee?’

Jacob knikte. ‘Ach, waarom niet. We zitten hier nou toch.’

Er viel een stilte, waarin Van Opperdoes Jacob even vriendelijk toeknikte.

Die keek op zijn beurt niet-begrijpend naar zijn collega. ‘Wat is er met je aan de hand?’

‘Dat zal ik je vertellen. Ik heb een zwaan gezien.’

‘Een zwaan.’

Van Opperdoes knikte glimlachend. ‘Een zwaan in de Brouwersgracht. Ze was alleen.’

‘Zij. Een vrouwtjeszwaan.’

‘Ja. En het moet...’ Hij nam een slok van zijn koffie. ‘Het moet dezelfde zwaan zijn geweest, waar ik met mijn vrouw altijd naar keek. Dan stonden we vroeg op, net als vandaag, en dan gingen we op het platje zitten, beneden bij het water, op de hoek bij café Papeneiland. En dan kwamen die twee zwanen aanzwemmen, en die bleven dan zo vlak bij ons. Wij zaten daar, en de zwanen dreven daar. En de zon die opkwam...’

‘En daar stond jij vanochtend ook.’

‘Ik was vroeg wakker... zoals altijd. Maar vanochtend... in plaats van dat ik naar het bureau liep, ging ik de brug op.’

Van Opperdoes haalde zijn schouders op.

‘Ik weet ook niet waarom. En daar kwam ze aangeleden, als een koningin over het water. Alleen.’

De thee werd voor Jacob neergezet. Langzaam roerde hij er in. ‘En toen dacht je: ik ga niet naar het bureau.’

Van Opperdoes keek Jacob aan. ‘Ik dacht alleen maar: wat mooi is dit. En ik hoefde niet zo nodig naar het bureau. Ik liep hier langs en ben een broodje gaan eten, met een kopje koffie.’

Ze zwegen.

‘Ik heb me eigenlijk in tijden niet zo... hoe moet ik het omschrijven... vredig gevoeld als vanochtend vroeg, Jacob.’

‘Daar ben ik blij om. Dan blijven we hier mooi nog even zitten.’

En toen ging Jacobs telefoon.

Peter van Opperdoes keek omhoog. ‘Is het hier? Dit? Deze deur?’

‘Dat zei ze... Maar ik heb nooit geweten dat hier een ingang zat. Sterker nog... ik wist niet eens dat zich hier een hotel bevond.’

De oude rechercheur haalde zijn schouders op en duwde de buitendeur open. Aan de buitenkant was alleen een klein chique koperkleurig bordje te zien, met in sierlijke letters LODGING erop geschreven.

Een zachte bel in een aangrenzende kamer weerklonk. De deur klikte open en toen de twee rechercheurs naar binnen liepen zakten hun voeten weg in dik tapijt.

Een vrouw kwam hen vanuit die kamer met uitgestoken

hand tegemoet. Ze droeg een charmant, zakelijk jasje waarbij haar lange donkerbruine haar over haar schouders golfde. Nonchalant veegde ze een lok naar achteren.

‘U bent van de recherche.’

Van Opperdoes schudde haar hand, die opvallend krachtig aanvoelde. ‘Dat klopt, mevrouw...’ Hij boog iets voorover, om de naamspeld op haar jasje goed te bekijken. ‘... Kroon. Mijn naam is Van Opperdoes, en dit is mijn collega Jacob.’

Ze glimlachte. ‘Danielle Kroon. Maar dat zag u al. Fijn dat u zo snel kon komen. Ik ben de bedrijfsleidster, zeg maar. En ik eh... ik zit een beetje met een probleem.’

Jacob keek om zich heen. Van buiten zag dit hotel eruit als een doorsnee pand in de Jordaan, maar vanbinnen straalde het pure luxe uit.

‘U kijkt ietwat verbaasd?’

Jacob krabde op zijn hoofd. ‘Ik zal u vertellen dat ik niet eens wist dat hier een hotel zat. Laat staan zoiets als dit. Dit is best mooi hier.’

‘We timmeren niet zo aan de weg met schreeuwerige reclames. Mensen die ons kennen, vinden ons wel.’

Ze glimlachte, maar Van Opperdoes zag dat haar ogen niet meelachten. Hij keek naar haar handen, waarvan de vingers onophoudelijk over elkaar heen wreven.

‘U belde dat er een probleem was met een kamer? U vertrouwt iets niet?’

Ze knikte aarzelend, maakte een gebaar naar de gang achter zich en ging de rechercheurs voor. Halverwege de gang draaide ze zich om en glimlachte, maar dat verborg haar nervositeit niet.

‘Ik ben inderdaad bang dat er daarbinnen iets is gebeurd.’

Jacob fronste. ‘En dan maken jullie niet de deur open om te kijken of dat ook het geval is?’

Danielle keek Jacob ernstig aan. ‘Ik heb jullie liever dat jullie erbij zijn.’

‘En waarom?’

Ze haalde ongemakkelijk haar schouders op. ‘Een heel naar voorgevoel, zoiets.’

Het hotel was onverwacht groot, en bleek meerdere panden onderling met elkaar te verbinden. Via gangen en een trap kwamen ze uiteindelijk bij een kamer, waar een DO NOT DISTURB-kaartje om de deurknop hing.

‘En waarom denk je dat er iets is gebeurd?’ Jacob keek op zijn horloge. ‘De gast kan natuurlijk nog gewoon liggen te slapen. Het is toch nog geen tijd om uit te checken?’

Ze aarzelde even, voordat ze antwoord gaf.

‘Mensen betalen hier een flinke prijs. Een van de dingen die de gasten mogen verwachten, is dat we ze niet... hoe zal ik het zeggen... opjagen. Bij ons hotel hoort een bepaalde service. Als iemand niet gestoord wil worden, dan doen we dat ook niet.’

Peter van Opperdoes glimlachte. ‘En wat betekent dat?’

Ze haalde een plastic kaartje tevoorschijn, waarmee ze de deur open kon maken.

‘Dat betekent dat hij eigenlijk gisteren al uitgecheckt hoorde te zijn. Maar als de kamer niet is verhuurd, gaan we niet zomaar naar binnen.’

Van Opperdoes keek Jacob even aan. Danielle Kroon wachtte voor de deur.

‘Moeten we nog aan bepaalde formaliteiten voldoen? Een hotelkamer wordt toch als een woning beschouwd?’

Van Opperdoes trok zijn wenkbrauwen op. ‘Formeel wel. Maar ik denk dat we in dit geval de regels maar even opzij moeten schuiven...’

Jacob knikte. ‘Maar hoe weet u dat er nog iemand binnen is? Voor hetzelfde geld is de gast allang weg.’

‘Geloof me, er is iemand binnen.’ Ze keek hem zo rustig aan, dat Jacob er lichtelijk onzeker van werd.

‘Maar hoe weet u dat dan?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het klinkt stom, maar dat weet ik ook niet. Noem het een voorgevoel.’

Van Opperdoes gebaarde naar het slot. ‘Maak dan maar open, dan weten we het.’

Ze haalde diep adem en stak het kaartje in het elektronische slot. Met een zachte klik opende de deur zich, waarna Danielle meteen een stukje terugliep de hal in, alsof ze de weg voor de twee rechercheurs vrij wilde maken. Van Opperdoes keek zijn jonge collega even aan.

‘Ik haat dit soort dingen,’ fluisterde Jacob.

‘Ik weet het, Jacob... Ik ga wel even kijken.’

Peter van Opperdoes kende het gevoel van zijn jonge collega maar al te goed. Een onbekende ruimte binnengaan terwijl je niet wat je daar aan zult treffen, is voor veel politieagenten een van de situaties waar ze het meest tegenop zien.

Van Opperdoes duwde de deur van de kamer zachtjes open. Voordat hij naar binnen stapte, snoof hij de lucht van de kamer op. Als hier al een dag een overleden persoon zou liggen, was een doordringende geur de eerste niet te miskennen aanwijzing.

Maar hij rook niets.

Op het moment dat hij een stap in de kamer deed, overviel hem een onrustig gevoel, iets wat hij niet thuis kon brengen, maar hem er wel toe bracht zijn handen in zijn zakken te steken: een gewoontegebaar, een tweede natuur, die rechercheurs ontwikkeld hadden op het moment dat ze de plaats van een misdrijf betraden.

Jacob fronste, toen hij zag dat zijn collega zijn handen in zijn zakken stak.

‘Blijf maar even wachten,’ stelde hij Danielle Kroon gerust.

Zijn weerzin om als eerste de kamer binnen te gaan, was direct verdwenen. Hij volgde zijn collega naar binnen, om hem er niet alleen voor te laten staan.

Hij raakte de schouder van Van Opperdoes even aan, zodat die wist dat hij bij hem was.

Van Opperdoes knikte dankbaar, en liep verder de gang in die naar het woongedeelte van de hotelkamer leidde.

De deur waar ze het eerst langskwamen, was van de badkamer en die stond halfopen. Van Opperdoes schoof de deur iets verder open. De badkamer was leeg. Hij liep door, de kamer in.

Op het brede bed, dat niet opgemaakt was, lag een flinke tas, met allerlei spullen eromheen. Een klein lampje brandde en de gordijnen waren dicht.

Van Opperdoes liep verder.

Toen zag hij, tussen het bed en het raam in, een man op de grond liggen. Hij was gekleed in een spijkerbroek en een trui. Zijn handen hield hij verkrampd ter hoogte van zijn borst, zijn ogen stonden opengesperd en staarden levenloos naar het plafond.

Van Opperdoes keek naar Jacob.

‘Bel de schouwarts maar.’